

ARCHIVUM ANATOLICUM (ArAn)	18/1	2024	161-182
----------------------------	------	------	---------

ANTİKÇAĞ'DA BİR GERMEN HALKI: SUEVİLER (SUEBİLER)

Rahim KIZGUT*

Makale Bilgisi

Başvuru: 03 Ocak 2024

Kabul: 02 Mayıs 2023

Makale Türü: Araştırma Makalesi

Article Info

Received: January 03, 2024

Accepted: May 02, 2024

Öz

Sueviler ya da bir diğer adlandırma ile Suebiler, kökenleri oldukça eski olan Germen kavimlerinden biridir. Germania olarak adlandırılan geniş coğrafyanın siyasal ve kültürel gelişiminde önemli bir role sahip olmuşlardır. İlk ortaya çıktıkları bölge olarak Elbe Nehri ve çevresi bilinmektedir. Erken Roma Dönemi'nde Marcomanni, Quadi, Hermunduri, Semnone ve Lombard gibi kendi adlarına sahip birçok halkı bünyesinde barındıran Germen kavimlerinin içinden daha sonra Alemanniler ve Bavyeralılar gibi yeni gruplar ortaya çıkmış, göç döneminde ise Suevi adı adeta tek tanımlayıcı Germen halkı halini almıştır. Bu halkın kökeni ile ilgili Antikçağ yazarlarının zaman zaman birbiriyle paralel, zaman zaman da birbiriyle uyummayan tanımlamaları görülmektedir. M.Ö. I. yüzyılda bu halk ile ilgili ilk bilgiler mevcuttur. Bu dönemden M.S. VI. yüzyıla kadar bu halkın ismine rastlamak mümkündür. Bu halk yalnızca Germania topraklarında hüküm sürmekle kalmamış ilerleyen süreç içerisinde Hispania'ya göç ederek bu coğrafyada da varlığını sürdürmüştür.

Anahtar kelimeler: Suevi, Germania, Hispania, Alemanni, Caesar, Elbe Nehri.

A Germanic People in Antiquity: Suevians (Suebians)

Abstract

The Suevis, or Suebis as they are also called, are one of the Germanic tribes with ancient origins. They had an important role in the political and cultural development of the vast geography called

* Dr. Öğr. Üyesi, Giresun Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü, Eskiçağ Tarihi Ana Bilim Dalı, rkizgut@gmail.com, ORCID: 0000-0001-8898-1859

Germania. The Elbe River and its surroundings are known as the region where they first appeared. In the Early Roman period, the German tribes, which included many people with their own names such as Marcomanni, Quadi, Hermunduri, Semnone and Lombard in the Early Roman period, later emerged new groups such as Alemannis and Bavarians, and during the migration period, the name Suevi became almost the only descriptive Germanic people. The ancient authors' descriptions of the origin of this people are sometimes parallel and sometimes incompatible with each other. The first information about this people is available in the first century BC. It is possible to find the name of this people from this period until the VI century AD. These people not only ruled in Germania, but also migrated to Hispania and continued their existence in this geography.

Keywords: Suevi, Germanis, Hispania, Alemanni, Caesar, Elbe River.

Giriş

Suevi kavramı, Tacitus tarafından Germania'da Elbe Nehri'nin doğusunda yaşayan ve Hermunduriler, Marcomanniler, Quadiler, Semnoneler ve diğerlerini içeren geniş bir Germen halk grubuna uygulanan, ancak Caesar'dan başlayarak diğer Romalı yazarlar tarafından daha dar bir şekilde kullanılan, anlaşılması zor bir terimdir. (Hrt.1) Tacitus daha sonraki eserlerinde bu ismi Marcomanniler ve Quadiler ile sınırlandırır. Sueviler'in merkezi kabilesi bugünkü Brandenburg'da yaşayan ve diğer tüm Sueviler tarafından saygı duyulan, insan kurbanlarına sahne olan bir tapınağı kontrol eden Semnoneler'dir. Tacitus'un bahsettiği Sueviler ile M.S. 406 yılında Ren Nehri'ni geçip M.S. 409 yılında Hispania'ya giren Sueviler arasındaki ilişki çok açık değildir.¹

Sueviler'in en eski ve asil kavmi olarak bilinen Semnoneler belli dönemlerde geçmişlerinden gelen batıl bir inanç ritüelini yerine getirmektedirler. Bu ritüelde vahşice insan kurban etme anlayışı söz konusudur. Onlar güçlü bir şekilde Suevi halkının liderleri olduklarına inanmaktadırlar.²

Zaman zaman Suevi halkının eski bir kabile grubu olmadığı belirtilmiş olsa da, bu insanlar, Germen halklarından oldukları kabul edilen Irminonelerle ilişkilendirilmiştir. Tacitus, müstakil bir Suevi dilinden ve

¹ John Frank Drinkwater, "Suevi", *The Oxford Classical Dictionary*, Oxford (1999): 1451.

² Tac. Ger. 39.

coğrafi olarak da bir Suevi bölgesinden bahsetmektedir.³ Sueviler, Germania'nın en büyük ve en güçlü halklarından biri; ya da daha doğru bir ifadeyle, göçebe yaşam tarzları nedeniyle bir araya toplanan ve Ingaevoneler⁴ genel adı altında birleşen daha yerleşik kabilelere karşı adından bahsettiren çok sayıda Germen kabilesinin ortak adı olarak bilinmektedir. Sueviler Germania'nın yarısından fazlasını işgal etmiş bir millet olarak tanımlanırlar. Ancak ülkenin hangi kısmında yaşadıkları konusunda anlatılanlar farklılık gösterir. Bu isim Suabia (bugünkü Schwaben) adında varlığını sürdürmektedir.⁵

Sueviler 100 adet kantonu olan bir ulustur. Bu kantonların her biri her yıl kendi topraklarından savaşmak amacıyla 1000 adam göndermiştir. Evde kalanlar ise kendilerini korumakla meşgul olmuşlardır. Evde kalanlar ertesi yıl savaşa giderlerken bir önceki yıl savaşa giden ve geri dönenler ise evlerinde kalmışlardır. Bu sayede ne savaşçılıkları ne de diğer önemli uğraşları olan hayvancılık konusunda geri kalmışlardır. Ama özel ve ayrı bir toprağa sahip değillerdir. İkamet amacıyla bir yerde bir yıldan fazla kalmalarına da izin verilmez. Ziraattan çok et ve süt ürünleri ile beslenirler. Doğal olarak avcılıkla çok uğraşmaktadırlar. En soğuk bölgelerde bile üzerlerine deri giymişler, fakat derinin azlığı nedeniyle vücutlarının bir kısmı çıplak kalmıştır. Ayrıca açık nehirlerde yıkanmışlardır.⁶

Tacitus, kendi zamanında Roma ile sınır olan Tuna Nehri'nin kuzeyi boyunca uzanan ve günümüz Çekyası'nda Elbe Nehri'nin doğduğu topraklara kadar uzanan bir dizi çok güçlü Suevi devletinden bahseder. Batıdan doğuya doğru gidildiğinde, ilk olarak Elbe Nehri'nin kaynaklarının yakınında yaşayan ve Tuna Nehri boyunca Roma'nın Rhaetia eyaletine kadar uzanan Hermunduri, daha sonra Naristi, Marcomanni ve ardından Quadi gelir. Quadiler büyük Suevia'nın kenarındadır. Buranın güneydoğusunda ise Sarmatialılar bulunur.⁷

Strabo, Elbe Nehri'nin doğusundaki Sueviler hakkında fazla bilgi vermemektedir. Bu bölgenin Romalılar tarafından hâlâ bilinmediğini belirterek, Sueviler'in bir kısmının orada yaşadığını vurgular. Sadece Hermunduri'nin ve Langobardi'nin adını verir. Ancak bunların Romalıların yaşadıkları son yenilgiler nedeniyle nehri geçmeye zorlandıklarından

³ Tac. Ger. 43.

⁴ Klasik Antik Çağ'da Kuzey Denizi kıyısında yaşayan insanların oluşturduğu Germen kültürü.

⁵ Harry Thurston Peck, "Suevi", *Harpers Dictionary of Classical Antiquities*, New York (1898).

⁶ Caes. IV.1.

⁷ Tac. Ger. 41-3.

bahseder. Her halükarda Elbe Nehri'nin yakınlarındaki bölgenin Sueviler'in elinde olduğunu söyler.⁸

Suevi ismi, geniş anlamda Orta Germania'daki çok sayıda kabileyi kapsayacak şekilde kullanılmaktadır. Schleswig'deki⁹ Schwabsted, günümüz Güney Almanya'sındaki Schwaben ile karşılaştırıldığında, yüksek olasılıkla gerçekleşmiş olduğu düşünülen bu geniş yayılımı ispat etmektedir. Ancak Tacitus kuvvetle muhtemeldir ki Suevi adının kapsamını abartarak Anglları ve büyük ihtimalle Suevi soyundan gelmeyen Doğu ve Kuzey Germania'daki birçok kabileyi de bu kavramın içine dâhil etmiştir. Sueviler'in kıyılara kadar yayılmış olması muhtemeldir.¹⁰ Bununla birlikte, bu geniş Suevi kabileleri arasında, özel bir kabile vardı. Bu kabile, Main Nehri yakınlarında yaşayan Caesar'ın Suevileridir. Bunlar, belli bir süre bağımsız halde yaşadıkdan sonra, kendileri de kelimenin geniş anlamıyla Suevi olarak bilinen Alemannilerle karıştılar. Daha sonra bu karışmış soy için "Swabian" adı özel olarak kullanıldı.¹¹

Bu çalışmada; Germenlerin önemli bir ulusu olan Suevilerin kökenleri, hangi kabileler ile benzeştikleri ya da karşılıklı etkileşim içerisine girdikleri, onları diğer kabilelerden ayıran yönleri ve yaşadıkları coğrafya ile M.S. 260'da gerçekleşen büyük göç hareketi ele alınacaktır.

Sueviler'in Ortaya Çıkışı ve Gelişimleri

Sueviler'den ilk kez Iulius Caesar, Gallia Savaşları sırasında Germen kralı Ariovistus'un Gallia'yı işgaliyle bağlantılı olarak bahsetmiştir. Tacitus'un aksine, onları M.Ö. I. yüzyılda Gallia ve Italia için giderek büyüyen bir tehdit olarak gördüğü daha geniş bir Germen kategorisi içinde, Marcomanni'den farklı şekilde tek bir halk olarak tanımlamıştır. Çünkü Sueviler, Gallia kabilelerine rağmen güneye doğru agresif bir şekilde ilerlemekte ve Tuna Nehri'nin kuzeyindeki yakın bölgelerde bir Germen varlığı kurmaktadırlar. Özellikle Sueviler tüm Germenlerin açık ara en büyük ve en savaşçı milleti olarak tanımlanmışlardır.¹²

M.Ö. I. yüzyılda en dikkat çekici şekilde genişleyen kabile olarak Suevik kabileler göze çarpmaktadır. Orta Germania'dan yola çıkarak güneye ve güneybatıya doğru ilerlediler. Hatta bazıları Yukarı Ren Nehri'ni geçerek Ariovistus'un ilham verici liderliği altında Gallia'da, ta ki M.Ö. 58'de

⁸ Strab. VII.1.

⁹ Günümüz Almanya'sının en kuzeyindeki eyalet olup, adı Schleswig-Holstein olarak geçmektedir.

¹⁰ H. Munro Chadwick, *The Origin of the English Nation*, (Cambridge 1907), 203.

¹¹ R.W. Chambers, *Widsith: A Study in Old English Heroic Legend*, (London 1912), 194.

¹² Caes. IV.1; Plut. *Caes.* 23.1.

Romalılar karşısında aldıkları yenilgi onları nehrin doğusuna hapsedene kadar kısa süreliğine önemli bir güç haline geldiler.¹³

Cassius Dio, M.Ö. 29'dan kısa bir süre önce Sueviler'in Ren Nehri'ni geçtiklerini, ancak M.Ö. 29'da genç Octavianus Caesar ile birlikte bir zafer kutlayan Gaius Carrinas tarafından yenilgiye uğratıldıklarını bildirmiştir.¹⁴ Suetonius, M.Ö. 9 yılında Nero Claudius Drusus'a karşı aldıkları yenilgiyle bağlantılı olarak Sueviler'den kısaca bahseder. Sueviler'in ve Sugambriiler'in ona boyun eğdiğini ve Gallia'ya götürülüp Ren Nehri yakınlarındaki topraklara yerleştirildiklerini, diğer Germenlerin ise Albis Nehri'nin (Elbe) öte yakasına itildiklerini anlatmaktadır.¹⁵ M.Ö. 9 yılındaki operasyonlar hakkında daha ayrıntılı bir görüşe göre ise Romalı yirmi *centurio*yu (yüzbaşı) çarمیha geldikten sonra düşmanlığa başlayan güçlü Germen kabileleri Cherusçiler, Sueviler ve Sicambriiler'e Drusus aynı anda saldırıda bulunmuştur. Oluşturulan bu bir nevi koalisyon onları birbirine bağlayan bir yemin niteliği taşımaktadır. Onlar zaferden öylesine emindiler ki ganimetleri paylaşma konusunda önceden bir anlaşma yaptılar. Cherusçiler atları, Sueviler altın ve gümüşü, Sicambriiler ise esirleri seçmişti. Ancak her şey tersine döndü. Çünkü Drusus onları mağlup ettikten sonra atlarını, sürülerini, boyunluklarını ve kendi insanlarını ganimet olarak paylaştırdı ve ardından onları sattı. Ayrıca eyaletin güvenliğini sağlamak için Meuse, Elbe ve Weser Nehirleri boyunca garnizonlar yerleştirip karakollar yaptırdı. Ren Nehri kıyıları boyunca beş yüzden fazla kale inşa ettirdi. Borna ve Gesoriacum'da köprüler yaptırarak bunları korumak için donanmalar bıraktı. Hercynia Ormanında¹⁶ bir yol açtı. Kısacası, Germania'da öyle bir barış vardı ki, halk ve ülkenin çehresi değişmiş, eskiye oranla daha yumuşak ve ılıman bir hava oluşmuştu.¹⁷ Bu bilgilerden yola çıkarak Sueviler'in ve yukarıda adı geçen diğer iki Germen toplumunun isyanlarının bastırılmış olabileceği sonucuna ulaşmak mümkündür.

Tacitus, M.Ö. 9 yılındaki yenilgiden sonra Romalılar tarafından Sueviler'in kralı olarak tanımlanan Maroboduus ile barış yaptıklarından söz eder.¹⁸ Maroboduus, doğuştan Suevili olan ve Augustus'un sarayında yetişen Marcomanni kralıdır. Ülkesine döndükten sonra Orta Almanya'da Tuna

¹³ Axel Kristinsson, *Expansions: Competition and Conquest in Europe Since The Bronze Age*, (Reykjavik 2010), 147.

¹⁴ Cas. Dio III.51.21.

¹⁵ Suet. XXI.1.

¹⁶ Pomp. Mela III.29.

¹⁷ Flor. II.30.

¹⁸ Tac. *Ann.* II.26.

Nehri'nin kuzey kıyası boyunca güçlü bir krallık kurmayı başarmıştır.¹⁹ Bu durum, Sueviler'in kalıcı bir kralından ilk kez bahsedilmesi anlamına gelmektedir. Augustus, M.S. 6 yılında Romalılar için çok tehlikeli olduğunu düşündüğü Maroboduus'un krallığını yok etmeyi planlamıştır. Daha sonraki imparator olan Tiberius 12 adet lejyona Marcomanni'ye saldırılarını emretmiştir. Ancak; İlyria'da bir isyanın patlak vermesi ve orada askerlere ihtiyaç duyulması Tiberius'u Maroboduus ile bir antlaşma yapmaya ve onu kral olarak tanımayı zorlamıştır.²⁰

Daha sonra Augustus, Drusus'un oğlu Germanicus'u Ren Nehri'ndeki kuvvetlerin başına getirdi. Birlikleri içinde meydana gelen bir isyanla uğraştıktan sonra Cherusçiler ve onların müttefiklerine karşı ilerleyerek Weser Nehri yakınında bir ova olan Idistavisus'taki savaşta onların gücünü kırdı. Bunu başarmak için 8 lejyonun tamamı ile Gallialılardan oluşan destek birlikleri gerekli olmuştur.²¹ Tiberius'un selefinin imparatorluğu sınırlandırma politikasını izlemenin en iyisi olduğunu düşünmesi nedeniyle, Germanicus'un da gayretleriyle Tiberius'un oğlu Germanicus'un kuzeni olan Drusus'un gücü eline almasına zemin oluşturmuştur. Germanicus kesinlikle Suevileri işin içine katacaktı. Ancak bu durumun sonuçlarını tahmin etmek mümkün görünmüyordu.²²

İlk imparator Augustus Dönemi'nde Roma, Ren Nehri'nin doğusu ve Tuna Nehri'nin kuzeyindeki Germania'ya saldırgan seferler düzenleyerek Elbe Nehrine doğru ilerledi. M.Ö. 9 yılında Romalılar karşısında büyük bir yenilgiye uğrayan Maroboduus, Bohemya'nın koruyucu dağları ve ormanları içinde kurulan Suevi Krallığının kralı oldu. Sueviler, Arminius önderliğindeki ittifaka katılmadılar. Bu durum Tacitus tarafından şu şekilde anlatılmaktadır:

“...Artık yeterince başarı, yeterince felaket yaşamıştı. Büyük çapta zaferle sonuçlanan savaşlar yapmıştı; rüzgârların ve dalgaların yol açtığı ve generalin hiçbir hatası olmamasına rağmen yine de acı ve şok edici olan kayıpları da hatırlamalıydı. Tiberius'un kendisi de Augustus tarafından dokuz kez Germania'ya gönderilmiş ve silahtan çok siyasetle başarılı olmuştu. Bu sayede Sugambri'lerin boyun eğmesi sağlanmış ve kralları Maroboduusla birlikte Sueviler barışa zorlanmıştı. Cherusçiler ve diğer

¹⁹ Harry Thurston Peck, “Maroboduus”, *Harpers Dictionary of Classical Antiquities*, New York, (1898).

²⁰ Vell. II.CIX.5.

²¹ Tac. Ann. II.16.

²² Tac. Ann. II.26.

isyancı kabileler de, Roma'nın intikamı tatmin edildiğinden, kendi iç çekişmeleriyle baş başa bırakılabilirlerdi.”²³

M.S. 69 yılında Suevi kralları Italicus ve Sido, Vespasianus yönetimindeki Flavianus grubuna destek verdiler.²⁴ M.S. II. yüzyılda Marcus Aurelius'un hükümdarlığı altında, belki de kuzeylerindeki Doğu Germen kabilelerinin baskısı altında olan Marcomanniler Italia'yı istila etti. M.S. III. yüzyıldaki krize gelindiğinde yeni Suevi grupları ortaya çıkmıştır. Ceasar Suevileri Ubiiler'in doğusuna, günümüzdeki modern Hessen yakınlarına, ondan daha sonra gelen yazarların Chattiler'den bahsettiği yere konumlanmış ve onları müttefikleri Marcomanniler'den ayırmıştır. Bir görüşe göre Ceasar'ın bahsettiği Sueviler Chattiler ile aynı kabiledir.²⁵ Suevi terimi daha sonra Orta Germania'daki çok sayıda kabileyi kapsayacak şekilde daha geniş anlamda kullanmıştır.²⁶

Iulius Caesar'ın Germania'ya yaptığı cezalandırma seferinden yola çıkarak, M.Ö. I. yüzyılda Sueviler, Ren Nehri'nin doğusunda, ancak sınırında olmayan bölgelerde yaşıyordu. Orta Çağın ilk yüzyılının başlarında, Tacitus onları Elbe Nehri eksenini boyunca Orta Germania'ya yani daha doğuya yerleştirdi. Onlar, 170'lerde Bohemya yakınlarındaki Tuna Nehri boyunca Marcoman Savaşlarında boy gösterdiler. M.S. V. yüzyıldaki Sueviler ve daha önce bahsi geçen Sueviler arasındaki bağlantıyı değerlendirmek zordur. Çünkü bu terim Marcoman Savaşları'ndan sonra (M.S. 180 civarında) kaynaklardan kaybolmuş gibi görünmektedir. Ancak M.S. 400 civarında Ren Nehri boylarında yeniden ortaya çıkmaktadır. Cumhuriyetten M.S. 229'a kadar olan dönemi kapsayan dönemde Sueviler'e yapılan tüm atıflar, Marcoman Savaşları'ndan önceki döneme işaret etmektedir. Eutropius da, Sueviler'den bir kez Marcoman Savaşları'nda bahseder.²⁷

Roma İmparatorluk tarihinin ele alındığı Epitome de Caesaribus adlı, yazarı tam olarak bilinmemekle birlikte Aurelius Victor'a atfedilen eserde, Sueviler'den Augustus ve Tiberius Dönemlerinde, yani Erken İmparatorluk Dönemi'nde bahsedilmektedir.²⁸ Zosimus'un eserinde ise Sueviler Gallia saldırılarında yer alan, Vandallar ve Alanlarla birlikte zikredilmektedir.²⁹

²³ Tac. *Ann.* II.26.

²⁴ Tac. *Hist.* III.5.

²⁵ Henry H. Howorth, “The Germans of Caesar”, *The English Historical Review*, 24/96, (1909), 657.

²⁶ R.W. Chambers, *Widsith: A Study in Old English Heroic Legend*, (London 1912), 194.

²⁷ Eut. VIII. 13.

²⁸ Aurel. I.7., II.8.

²⁹ Zos. VI.3.1.

Roma tarihini M.S. V. yüzyılın başlarına kadar ele alan Orosius “Paganlara Karşı” adlı kitabında, Sueviler başta olmak üzere diğer Germen kavimlerin lideri olan Ariovistus’un ordusunda Suevilerle birlikte Harudeler’in, Marcomanniler’in, Tribociler’in, Vangioneler’in, Nemetler’in, Sedusiiler’in olduğundan bahsetmektedir.³⁰ Yine aynı eserde Sueviler’in ülkeleri ve genel karakterleri ile ilgili yapılmış bir tanımlama mevcuttur. Buna göre; Caesar’ın Ren Nehri’ni geçtikten sonra ulaştığı Germen Ülkesindeki ulaşmış olduğu bölgede en büyük ve en sert aşiret olan Sueviler’in varlığından bahsedilmiştir. Caesar’ın buraya gelişinin burada büyük bir korkuya neden olduğu vurgulanmıştır.³¹ Yine aynı eserde, Germania’dan gelen çok sayıda kabilenin (Marcomanniler, Vandallar, Sueviler, Quadiler ve Sarmatlar) isyan çıkardıkları, buna karşılık Roma Ordusunun Quadi topraklarına kadar ilerleyip çıkan isyanı bastırmayı amaçladığı ancak burada düşmandan çok susuzlukla mücadele ettiği belirtilmektedir.³² General Stilicho zamanında güç bakımından karşı konulmaz olup silahlanarak Gallia ve Hispania’yı zor durumda bırakan ulusların içinde de Sueviler’den bahsedilmiştir.³³ Yine bu dönemde Sueviler’in dahil olduğu ve Stilicho tarafından kışkırtılan birçok kabile Frankları mağlup ederek Ren Nehri’ni geçmiş, ardından Pirenelere kadar ilerlemiştir.³⁴

Historia Augusta adlı eserde, Aurelianus’un Suevileri ve Sarmatlıları yenilgiye uğratmasından bahsedilmektedir.³⁵ Ammianus’a göre Constantius, M.S. 357’de Roma’ya yaptığı zafer ziyaretinin ardından Raetia, Pannonia ve Moesia’ya baskın yapan Sueviler, Quadiler ve Sarmatlılarla hızlı bir şekilde yüzleşmek istemiştir.³⁶ Raetia’ya yapılan Suevi saldırısının yönü net olmamakla birlikte, Pannonia’nın ve Moesia’nın kuzeyindeki Orta Tuna Bölgelerinde yaşayan Quadilere ve Sarmatlılara olan yakınlıkları, saldırının büyük olasılıkla Noricum’un kuzeydoğusundan geldiğini göstermektedir. Sueviler’in, Ammianus ve Historia Augusta’daki bilgilere göre, Sarmatlıların etrafında konumlandırıldığı sonucuna varılabilir. M.S. III. ve IV. yüzyılda Sueviler ile ilgili bilgiler nispeten az olmakla beraber, bir Suevi kabilesinin Tuna Nehri’nin orta kesiminde Sarmatlılara komşu olduğu bilgisi mevcuttur.³⁷

³⁰ Oros. VI.7.7.

³¹ Oros. VI.9.1.

³² Oros. VII.15.8.

³³ Oros. VII.38.3.

³⁴ Oros. VII.40.3.

³⁵ *The Scriptores Historiae Augustae*, XXVI.18.2.

³⁶ Amm. XVI.10.20.

³⁷ Hans J. Hummer, “The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi, AD 200-500”, *Early Medieval Europe*, 7/1, 1-27. 1998. 13-4.

Eutropius'un Marcoman Savaşları'nda Suevilere yaptığı tek atıfta, Sueviler'in Quadiler, Vandallar ve Sarmatialılarla savaştığı bilgisi yer almaktadır. Iordanes, toprakları Pannonia yakınlarında olan Sueviler'in Dalmacia'ya baskın düzenlediğini ve yaklaşık olarak M.S. 470 yılında günümüz Budapeştesi'nin kuzeyinde Sarmatialılar, Gepidler, Sciriler ve Rugiler ile Gotlara karşı ittifak kurduğunu anlatır.³⁸ Procopius, M.S. VI. yüzyılın ortasını anlattığı Italia panoramasında Sueviler'in Adriyatik Denizi'nin kuzeyindeki iç kesimde, Norici yakınlarında ikamet ettiğini belirtmektedir.³⁹ Sueviler ayrıca dolaylı olarak da olsa Lombardia Kralı Alboin'in beraberinde Italia'ya götürdüğü halkların içinde sayılmaktadır.⁴⁰

M.S. III. yüzyılın sonlarından beri varlıkları süregelen, Alemanniler'den bağımsız olan farklı bir Suevi grubu, Orta Tuna'da Pannonian Ovası'nın kenarında bir bölgede yaşıyordu. Bu Tuna Suevileri, M.S. 400 civarında Ren Nehri civarında ortaya çıkanlarla ilişkilidiler. Suevi unsurlarının tam olarak ne zaman batıya doğru hareket etmeye başladığı bilinmemektedir. Ancak süreç muhtemelen Got kökenli halkların Karadeniz'in üstünden başlattıkları hareketle başlamıştır.⁴¹

Çok az kanıt olması, Sueviler'in net bir şekilde tanımlanmış bir grubu anlatmadığını göstermektedir. M.S. 400'den ve özellikle M.S. 45'den sonra Suevi adının Marcomanni ve Quadi kökenli grupları kapsadığı düşünülmektedir. Bu adın, özellikle Marcomanni ve Quadi terimlerinin kaynaklardan kaybolmasıyla öne çıktığı gözlemlenmiştir.⁴² Sueviler'in birkaç kurucu grubun kimliğini kapsadığı fikri geçerli bir argümandır. Sueviler'in varlığı M.S. 400'den sonra tekrar ortaya çıkmamış, en azından M.S. III. yüzyıldan beri devam edegelmiştir. Suevi savaşçıları muhtemelen otoritelerini diğer unsurlar üzerinde genişletmeyi ve onları Suevi olarak yeniden oluşturmaya başarmışlardır.⁴³

Suevi-Marcoman-Quadi füzyonunu oluşturan unsurlar, Avrasya bozkırlarının Sarmatia-Iskit yaşam tarzına göre yetiştirilmiştir.⁴⁴ Zosimus,

³⁸ Iord., 274.

³⁹ Proc. V.15.157.

⁴⁰ Paul De Deacon II.26.

⁴¹ Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Ethnogenesis of Alemanni and Suevi", 14.

⁴² Von Friedrich Lotter, "Zur Rolle Der Donausueben in der Völkerwanderungszeit", *Mitteilungen des Institus für Österreichische Geschichtsforschung*, V.76, 275-298. 1968. 279.

⁴³ Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Ethnogenesis of Alemanni and Suevi", 17.

⁴⁴ Von Friedrich Lotter, "Zur Rolle Der Donausueben in der Völkerwanderungszeit", 280.

muhtemelen Pannonia'nın kuzeyindeki ovalarda yaşayan, at sırtında savaşma hareketliliği ve alışkanlığı bozkır toplumlarına benzeyen Sarmatyalılara ve komşu gruplara atıfta bulunmaktadır.⁴⁵ Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Suevi unsurları, Pannonia Ovası'nın Vandalları ve Asya bozkırlarının Alanları gibi bu tür gruplara olan benzerlikleriyle dikkat çekmektedirler. M.S. 406'da buz tutan Ren Nehri'nin barbarlar tarafından geçilmesini anlatan birçok kaynak Vandallara, Alemannilere ve Suevilere atıfta bulunmaktadır.⁴⁶ Batı Roma güçlerinin Sueviler'in de içinde bulunduğu çok sayıda barbarın Ren Nehrini aşmaları karşısında güçsüz durumda olduğu bilinmektedir.⁴⁷ Sueviler'in görünüşleri ve davranışlarının doğu ovalarından gelen gruplarıkiyle ilişkili olduğu düşünülmektedir. Ayrıca, doğudaki barbar dünyanın karakteristiğinde olduğu gibi Suevi unsurları arasında güçlü savaş komutanlarının gelişimine yönelik bir eğilim dikkat çekicidir.

Burada yalnızca tek bir krallığın varlığından bahsetmek doğru olmaz. Got, Hun, Vandal, Alan, Rugian gibi gruplar ve bunların Suevi ağırlıklı fraksiyonları Alemannia sisteminin içerisinde belirgin bir şekilde, farklı süreçlerde güçlü, karizmatik krallar üretmiştir. M.S. 406 yılında Ren Bölgesi'nden Hispania Bölgesine taşınan Sueviler burada da varlıklarını sürdürmüşlerdir. Lider (princeps) Hermeric, Suevileri Hispania'ya götürmüştür. Ardından Vandallar ve Alanlarla bir olup Galicia'yı ele geçirmeyi başarmışlardır. Daha sonra Vandallar'ın Afrika'ya gitmeleriyle buranın tek hakimi haline geldiler. Hermeric, 32 yıl boyunca Hispania'da (praefuit) başkanlık yaptı. Ancak 25 yıl sonra, hastalığı nedeniyle, oğlu Recchila'yı kraliyet iktidarına yerleştirdi. Recchila babasının ölümünden sonra Sueviler'in yeni başkanı oldu.⁴⁸

Sueviler'in Hispania'ya M.S. 406 yılının son gecesinde buzlarla kaplı Ren Nehri'ni geçerek yaptıkları göç hareketi sonrasında iki buçuk yıl boyunca Gallia'nın geniş bölgelerinin onlar ve yanlarındaki barbar gruplarca harap edildiği görülmektedir. Bu göç hareketi neticesinde onlara karşı gelebilecek herhangi bir siyasi ya da askeri güçten de söz etmek mümkün değildir. M.S. 409 yazının sonunda Sueviler, Alanlar ve Vandallardan oluşan büyük koalisyon Pireneleri geçerek, bir yüzyıldan uzun süredir büyük bir

⁴⁵ Zos. I.48.1.

⁴⁶ Charles Freeman, *Mısır, Yunan ve Roma Antik Akdeniz Uygarlıkları*, Suat Kemal Angı (çev.), (Ankara 2013.), s. 603.

⁴⁷ Stephen Mitchell, *Geç Roma İmparatorluğu Tarihi M.S. 284-641*, Turhan Kaçar (çev.), (Ankara 2016), s. 140.

⁴⁸ Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi", 18.

barbar saldırısına maruz kalmamış olan Hispania'da ciddi bir hakimiyet alanı oluşturdular. Kuzey Hispania'nın büyük bir bölümü onların eline geçti. Yalnızca iki yıl sonra çeşitli istilacı gruplar, Hispania eyaletlerini kendi aralarında kurayla paylaşmışlardır.⁴⁹

Tuna Bölgesi'ndeki Sueviler'in içinden de güçlü liderler çıkmıştır. Sarmatialıların, Scirilerin, Rugilerin ve Gepidlerin üzerinde M.S. 470 civarında Pannonia'da Gotlara karşı güçlü bir koalisyonun oluşturmalarına önderlik eden Hunimundus'un ve Halaricus'un büyük bir nüfuza sahip olduğu kesindir.⁵⁰ Ancak kralların birden fazla oluşu, Sueviler'in Tuna kolu arasında merkezi bir krallığın bulunmadığını göstermektedir.

Yine de bu örnekler, çok sayıdaki Alemanni krallıklarının aksine, Suevi gruplarının güçlü liderliğe yatkın olduğunu ve Hispania'daki Suevi örneğinde, bunun tek bir krallığa dönüşebileceğini göstermektedir. Eğer bu Sueviler bir şekilde eski Sueviler'in soyundan geliyorsa, topraklarının boyutları ve siyasi davranışları değişmişti. Tacitus'un bahsettiği Sueviler, Germania'nın yarısını işgal etmiş olup kendi geleneklerine, isimlerine sahip olan, ancak karakteristik bir saç stili aracılığıyla ortak bir Suevi kimliğini ifade eden, gevşek bir şekilde birbiriyle ilişkili bir grup *gentesten* (ulustan) oluşuyordu. Sueviler saçlarını arkalarından kıvrıp topuz yapmışlardır. Bu özellikleriyle hem diğer Germen kavimlerinden hem de kendi içlerindeki kölelerden ayrılmışlardır. Lider vasıflı olanlar ise saçlarını daha gösterişli şekilde yapmışlardır. Saçlarını toplamadaki temel gayeleri düşmanlarına daha uzun ve gaddar görünmek istemeleridir. Suevi başlığı altındaki kurucu *gentesler* (uluslar) arasında merkezileşme dereceleri olabilirdi. Ancak Sueviler M.S. II. yüzyılda geniş, gevşek, federatif bir yapı hissi veriyordu.⁵¹

M.S. III. ve IV. yüzyıl Suevileri hakkındaki bilgilerin azlığı ve Tuna Nehri ve civarı üzerindeki sınırlı konumları, daha önceki dönemlerin büyük koalisyonundan ziyade nispeten önemsiz bir halka işaret etmektedir. M.S. IV. yüzyılın sonları ve M.S. V. yüzyılda, itibarları ve önemleri artmış olsa da, görece bütünlükleri, daha önceki Suevilerle tezat oluşturmaktadır. Hiç şüphesiz karmaşık bir devamlılık bağı, Suevilerin iki versiyonunu birbirine bağlamıştır. Yeni bir grup oluşturmak üzere bir araya gelmelerinden önceki dönemde (M.S. V. yüzyıllarda) Suevi ve Alemanni grupları arasındaki farklılıklar dikkate değerdir.⁵²

⁴⁹ Malcom Todd, *The Early Germans*, (Oxford 2004), 172.

⁵⁰ Jord. 277.

⁵¹ Tac. *Ger.* 38.

⁵² Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi", 19.

Suevi Krallığı'nın M.S. 411'den M.S. 585'teki sonuna kadar olan tarihi, Erken Ortaçağ Avrupa Tarihinin en az bilgi sunan bölümlerinden biridir. Akınların, savaşların, yıkılan şehirlerin, köleleştirilen toplulukların acımasız bir kataloğu olarak da tanımlanabilir.⁵³ Sueviler dağlık bölgelerdeki üslerinden Hispania'nın geniş bölgelerini tehdit edebiliyorlardı. M.S. 439'da Merida'yı aldılar. Sevilla 441'de onların eline geçti. Böylece Lusitania'nın ve Baetica'nın idari merkezlerinin kontrolünü de sağladılar. Birkaç yıl sonra kuzeye döndüler ve Ebro Vadisine ilerleyerek Lerida'yı alıp Saragossa topraklarına yaklaştılar. Ancak bölgede kalıcı bir hakimiyet kuramadılar. Bu hareketler ne Roma İmparatoru Avitus ne de Hispania'yı istila etmeye ve Suevilere saldırmaya ikna edilen Akitanya Vizigotları tarafından hoşgörülle karşılandı. M.S. 456 yılında Burgundyalıların ve Frankların desteğini alan Gotlar, Astorga yakınlarındaki Campus Paramus'ta onları bozguna uğrattılar. Sueviler'in merkezi olan Braga'ya saldırarak kralları Rechiarius'u yakalayıp öldürürler. Bu yenilgi kuzeybatı dışında Hispania'daki Suevi otoritesini fiilen sona erdirdi. Sueviler yağma ve talana devam etseler de kısa süreli ve acımasız üstünlükleri sona ermişti. Bazı Sueviler bir asırdan fazla bir süre Galicia'daki bölgelerinde yaşamaya devam ettiler. Ancak Hispania tarihinin gidişatında önemli bir rol oynamadılar. M.S. 585 yılında krallıkları nihayet Vizigotlarıinkiyle birleşti.⁵⁴

Alemanni ve Suevi İlişkileri

Alemanniler ile Suevileri ilişkilendiren ilk kaynak, Iordanes'in M.S. VI. yüzyılın ortalarında yazdığı ve M.S. 470 yılı civarında Sueviler ile Alemanniler arasında bir birlikten söz eden Got Tarihidir.⁵⁵ M.S. VI. yüzyılın sonlarında yazan Tourslu Gregory, Franklar'ın tarihinde Alemanniler ile Sueviler arasında bir denklik olduğunu varsaymıştır. Ren Nehri'nden M.S. 406 yılında Hispania'ya giden Sueviler'in de Alemanni olarak adlandırıldığını iddia etmiştir.⁵⁶ Bu durumda Alemanniler ile Sueviler'in M.S. V. yüzyılda hangi noktada oldukları ve birbiriyle nasıl ilişkilendirildikleri merak konusudur.

Claudianus'un M.S. 398'de Honorius'a ve M.S. 400'de Stilicho'ya yazdığı panegyricuslar (övgüler) iki grup arasında hiçbir bağlantı oluşturmaya imkan tanımamaktadır. Suevi ve Alemanni kavramlarına ayrı şiirlerde ve farklı figürlerle yer verilmektedir. Honorius Suevilerle, Stilicho

⁵³ Roger Collins, *Early Medieval Spain: Unity and Diversity 400-1000*, (London 1983), 22.

⁵⁴ Todd, *The Early Germans*, (Oxford 2004), 173-4.

⁵⁵ Iord. 281.

⁵⁶ Gregory of Tours II.2.

ise Alemannilerle ilgilenmiştir.⁵⁷ Gregory’de yukarıda bahsedilen pasaj haricinde, Sueviler M.S. 406’ya dair diğer tüm anlatılarda Alemanni’ye atıfta bulunulmadan yer alır. Hispania’ya gidişlerinden sonra, kaynaklar neredeyse yetmiş yıl boyunca güneybatı Germania’da herhangi bir Suevi’den bahsetmez. Dahası, Isidore’un *Historia Sueborum*’u, Alemanniler ile Hispania’daki Sueviler arasında hiçbir ilişkiye yer vermemiştir. Eğer Alemanni kökenli unsurlar Ren Nehri boyunca Suevilere katılmışlarsa, Galicia’da sonraki dönemlerini anlatırken kendilerini Alemanni değil Suevi olarak gördüklerini ortaya koymaktadır.⁵⁸

Romalılar M.S. 409 yılından beri Hispania’nın kuzeybatısını kontrol altında tutan Sueviler ve Hasdingi Vandalları ile yine Hispania’nın orta ve güney kesimlerini ele geçiren diğer Germen Uluslarına karşı Gotlarla birlikte bir askeri ittifak oluşturmuşlardır.⁵⁹ Alemanniler M.S. 411’de III. Constantinus’un (M.S. 407±11) oğlu Constans’ın ordusundaki Franklarla birlikte ortaya çıktığında yeniden görülür.⁶⁰ Sozomenus’a göre Constans, Maximus’un Hispania’daki iktidarını gasp etmesinin ardından Ren Nehri’nin ötesinden bir ordu toplamıştır.⁶¹ Ardından Sidonius Apollinaris, Avitus üzerine yazdığı panegyricte M.S. 454’te Ren Nehri’nin batı yakasına yayılan Alemannilere atıfta bulunana kadar uzun bir duraklama yaşanır. M.S. 457’de Maiorianus’a yazdığı panegyricusta Alpler’in ötesinden İtalya’ya saldıran Alemannilere karşı kazanılan zaferi kutlamıştır.⁶² Ancak bu son pasajda çok az bilgi vardır, zira saldırı Sidonius’un büyük bir zafere dönüştürmek için elinden geleni yaptığı başıboş bir grubun işi gibi görünmektedir. Sidonius Maiorianus Panegyricusunda Sueviler’den bahsetmektedir. Ancak; onları Alemanniler ile ilişkilendirmez. Ona göre Sueviler Alemanni Bölgesinde değil Tuna Nehri civarında yaşıyorlardı. Çünkü onları doğu halklarının arasında sayıyordu.⁶³ Tüm belirtilere göre, Sueviler ve Alemanniler M.S. V. yüzyılım ortalarına kadar yazarların zihninde birbiriyle bağlantılı hale gelmemiştir. Hem Alemannilere hem de Suevilere yapılan bir sonraki atıf, her iki grubu bir birliktelikle ilişkilendiren Jordanes’in anlatımında karşımıza çıkmaktadır.⁶⁴

⁵⁷ Claud. 380.

⁵⁸ Hans J. Hummer, “The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi”, 19.

⁵⁹ Mitchell, *Geç Roma İmparatorluğu Tarihi M.S. 284-641*, 163.

⁶⁰ Gregory of Tours II.9.

⁶¹ Soz. IX.13.2.

⁶² Sid. I.372-381.

⁶³ Sid. I.470-478.

⁶⁴ Hans J. Hummer, “The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi”, 20.

Sueviler'in lideri Hunimundus, Pannonia'ya yakın olan Suavia'dan çıkıp Tuna Nehri'ni geçti. Ardından Dalmacia'yı yağmalayarak oradaki bazı sığırları çaldı. Got kralı Thiudimer, ülkesine dönerken Suevilere saldırıp Hunimundus'u yakaladı. Hunimundus da dahil olmak üzere birçok kişi köle olarak satıldı. Ancak; merhametli kral Thiudimer, onu oğlu olarak kabul ederek Suavia'ya yönetici olarak geri gönderdi. Hunimundus kısa süre sonra Sciri'yi Gotlarla olan ittifaklarını bozmaya ikna etti. Daha sonra birlikte M.S. 469 yılında Got kralı Valamir'e savaş açtılar. Valamir öldürüldü, ama öfkeli Gotlar Sciri'yi bozguna uğrattı. Sciri'nin yok edilmesi ve Gotlar'ın artan gücü Suevileri ve komşu grupları korkuttu. Bu yüzden Suevi kralları Hunimundus ve Halaric, Sueviler, Sarmatialılar, Gepidaeler, Sciriler ve Rugilerden oluşan bir ittifak kurdu. Pannonia'daki Bolia Nehrinde Gotlara saldırdılar.⁶⁵ Thiudimer M.S. 470 yılında büyük bir zafer kazandı.⁶⁶

Belli bir süre sonra Thiudimer, kışın donmuş durumda olan Tuna Nehri'ni geçerek Suevilere arkadan saldırdı. Suevi Krallığının doğusunda Bavyeralılar, batısında Franklar, güneyinde Burgonyalılar ve kuzeyinde Thuringianlar vardı. Iordanes'in belirttiğine göre, o dönemde Alpler'in yüksek kesimlerinde Alemanniler hüküm sürmekteydiler. Onlar Suevilere bağlıydılar. Thiudimer, birbirlerine bağlı olan Suevilere ve Alemannilere büyük zarar verdi. Hatta bu bölgeleri neredeyse fethediyordu.⁶⁷ M.S. III. yüzyıldan beri bölgede ikamet ettikleri görülen Tuna'daki Suevi kökenli bir grup, beklenene üzere Pannonia'da Gotlara saldırmıştır. Ancak son savaşın yeri konusunda bir tutarsızlık ortaya çıkmaktadır. Bu Suevi bölgesi çok daha batıda, Bavyeralılar, Franklar, Burgonyalılar ve Thüringenlerle çevriliydi. Kısacası, bu bölge Alamannia'ya karşılık gelmektedir.⁶⁸

Iordanes, Alemanni ve Suevi birliği konusunda emin görünmektedir. Thiudimer'in seferi sırasında Alemanniler'in Suevilere katıldığını söylemektedir. Bu noktayı vurgulamak istercesine bir sonraki cümlede karşılıklı olarak federasyon kurduklarından bahseder. Bu tür argümanlar Procopius'taki iki pasajla da desteklenmektedir. Birincisi, Adriyatik Denizi'nin yukarısında, Noricum'a yakın iç kesimlerde, yani Tuna Nehri'nin ortalarında yaşayanlar ile Franklara tabi olanlar, yani güneybatı Germania'da

⁶⁵ Herwig Wolfram, *History of the Goths*, Thomas J. Dunlap (trans.), (London 1987), 266-7.

⁶⁶ Iord. 279.

⁶⁷ Iord. 280-1.

⁶⁸ Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi", 21.

yaşayanlardır.⁶⁹ Diğeri ise Alemanniler ile doğuda Franklarla sınır komşusu olan Sueviler'dir.⁷⁰

Sueviler'in Ren Nehri'ne M.S. 400 yılı civarında geldiğini ve Alemanniler ile Sueviler'in birleşmesinin Sidonius'un Maioriaus'a panegyric yazdığı M.S. 454 yılı ile Got kralı Thiudimer'in öldüğü M.S. 474 yılı arasında bir zamanda gerçekleştiği bilinmektedir. Suevi gruplarının M.S. V. yüzyıl boyunca ya Hispania'da ya da Orta Tuna Bölgesi'nde buldukları kesin olarak bilindiğinden, birleşen halkın konumu sorun teşkil etmektedir. Ancak Iordanes'in metninin dili, Tuna Bölgesi'nde ya da Hispania'da Alemannilere yakın ve onunla birleşmiş olarak yaşayanlardan farklı Suevi unsurlarının varlığına işaret etmektedir. Bu bilgiler yüksek olasılıkla doğrudur. Suevi gruplarını Alemanniler ile bir araya getiren süreçleri ayırt etmek zordur. Belki Got Savaşlarından ya da kayıtlara geçmemiş önceki savaşlardan kaçan mülteciler, hatta belki de yoldaşları Hispania'ya doğru yola çıktığında Ren Nehri boyunca kalan Sueviler, bir süre içinde Alemannilere katılmışlardır. Dolayısıyla, Iordanes'te belirtilen resmi birleşme ile noktalanmış, kaynaklarda fark edilmeyen sessiz bir gayri resmi bütünleşme dönemi düşünülebilir.⁷¹

Biyolojik olarak, bazı orijinal Alemanniler M.S. II. yüzyıldaki Suevi Semnoneleri'nden türemiş olabilir. Diğerleri ise kesinlikle bu şekilde değildir. Bir Alemanni'in kimliği muhtemelen duruma ve bakış açısına bağlıdır. M.S. I. ve M.S. II. yüzyıl Suevileri ile M.S. III. ve M.S. IV. yüzyıl Suevileri arasındaki ciddi farklılıklar vardır. Özellikle M.S. 180 ile M.S. 270 yılları arasında "Suevi" teriminin işlev ve anlamının değiştiği görülmektedir. Daha sonraki Tuna Suevileri ise ayrı bir bölgede yaşayan ve bozkır toplumlarının yaşam tarzına alışmış, farklı ve daha uyumlu bir şekilde örgütlenmiş bir halktı. Gelenekleri ve siyasi yapıları birbirine benzemeyen Alemanniler ile Sueviler, M.S. V. yüzyılın sonlarında ortak bir kimlik oluşturmuşlardır. Filolojik kanıtlar, "Alemanni" kelimesinin basitçe "halk" anlamına geldiğini göstermiştir. Alemanni terimi melez bir etnik bileşimi yansıtmaktadır. Bu kavram, Suevi ve Alemanni unsurların Germen veya Romalı düşmanlara karşı etrafında toplanabilecekleri, ancak çeşitli otorite odaklarını etkilemeyecek veya diğer kimlik geleneklerini engellemeyecek kolektif bir terim olarak görülebilir. Güney Germania'da Suevi kimliğinin Ortaçağ boyunca varlığını sürdürmesi de bunu göstermektedir. Bir heterojenlik miti, kriz zamanlarında bu unsurları bir arada tutmuş ve M.S. V.

⁶⁹ Proc. I.15.25-6.

⁷⁰ Proc. I.12.10-11.

⁷¹ Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi", 25.

yüzyılın sonlarında güç daha az sayıda bireye tahakkuk ederken kolektif yapıyı yüksek olasılıkla ayakta tutmuştur. Farklı geleneklere ve tarihlere sahip olan Alemanniler ve Sueviler, birbirlerini kültürel anlamda etkileyerek Alemanni terimiyle yeni bir grup oluşturdular. Bu kimlik akışkanlığı, Roma tarzında, etnik bilinci bölgeselleştiren ve Alemanni Coğrafyasını kendi krallıklarının idari bir bölgesi olarak kuran Merovenj Frankları'nın Alemanni'yi fethetmesiyle sona ermiştir.⁷²

Sueviler'in Kültürel Kimlikleri

Romalılar tarafından Germen olarak tanımlanan tüm kabilelerin bir Germen dili konuşup konuşmadığı konusunda tartışmalar olsa da, Sueviler'in genellikle bir ya da daha fazla Germen dili konuştuğu kabul edilir. Tacitus, Suevi dillerine atıfta bulunarak M.S. I. yüzyılın sonunda birden fazla Suevi dili olduğunu ima eder. Özellikle Sueviler, Germania'ya doğudan giren ve Baltık kökenli Irminonlar tarafından konuşulan erken dönem lehçelerinden oluşan bir "Elbe Germen" grubu kavramıyla ilişkilendirilir. Klasik dönemin sonlarında, artık Elbe Nehri'nin güneyinde yer alan ve Tuna Nehri boyunca Roma İmparatorluğuna uzanan bu lehçeler, modern Germen dillerini ve en uç şekliyle Yukarı Germenceyi tanımlayan Yüksek Germence ünsüz kaymasını yaşamıştır.⁷³

İnanç yönünden ise tüm Germania kabilelerinde olduğu gibi Tanrı Mercurius'a taparak özel zamanlarda onun için insan kurban etmekteydiler. Ayrıca Mars ve Hercules için de hayvanlar kurban etmişlerdir. Ancak bazı Sueviler tüm bunlara ek olarak İsis'e de kurbanlar sunmuştur.⁷⁴

Yaşlı Plinius Germenler ve Sueviler hakkında şu betimlemeyi yapmıştır:

"Beş Germen ırkı vardır: Vandililer, bunların bir kısmı Burgundioneler, Variniler, Cariniler ve Gutoneler'dir. Ingævoneler ikinci bir ırk oluşturur. Bunların bir kısmı Cimbri, Teutoni ve Chauci kabileleridir. Ren Nehri'ne kadar uzanan ve Cimbrilerin ait olduğu Istævoneler üçüncü ırkı oluşturur. Dördüncü ırkı oluşturan Hermioneler ise iç kısımlarda yaşar ve Suevileri, Hermundurileri, Chattileri ve Cheruscileri bünyesinde barındırır. Beşinci ırk ise Peucinilerdir. Bunlar aynı zamanda Basternæ'dir.

⁷² Hans J. Hummer, "The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi", 26-7.

⁷³ Orrin W. Robinson, *Old English and Its Closest Relatives: A Survey of The Earliest Germanic Languages*, (London 1992), 195.

⁷⁴ Tac. Ger. 9.

Daha önce bahsedilen Dacia'ya bitişiktir.”⁷⁵ şeklindeki ifadeyle Suevileri Hermioneler'in içinde göstermektedir.

Strabo ise Sueviler ve coğrafyalarının belli başlı özelliklerini anlatmaktadır:

“...Hercynia Ormanı ve Suevi kabileleri de buradadır. Bazıları ormanın içinde yaşar. Örneğin, toprakları Boihaemum olan Coldui kabileleri, Marabodus'un bölgesi, sadece diğer birçok halkın değil, özellikle de kabile arkadaşları olan Marcomanniler'in göç etmesine neden olduğu yer; Roma'dan döndükten sonra, daha önce sadece özel bir vatandaş olan bu adam devlet işlerinin başına getirildi, çünkü gençliğinde Roma'da bulunmuş ve Augustus'un övgüsünü kazanmıştı. Dönüşünde yönetimi ele geçirdi. Yukarıda bahsedilen halklara ek olarak, Lugileri (büyük bir kabile), Zumileri, Butoneleri, Mugiloneleri, Sibinileri ve ayrıca Sueviler'in büyük bir kabilesi olan Semnoneleri de satın aldı. Bununla birlikte, Suevi kabilelerinden bazıları, söylediğim gibi ormanın içinde yaşarken, diğerleri ormanın dışında yaşar ve Getae ile ortak bir sınıra sahiptir. Suevi kabilesine gelince, en büyüğüdür, çünkü Rhenus'tan (Ren Nehri) Albis'e (Elbe Nehri) kadar uzanır; ve hatta bir kısmı, örneğin Hermondori ve Langobardi gibi Albis'in uzak tarafında yaşarlar; ve şu anda, en azından bu son sıradaki insanlar, ülkelerinden kaçarak nehrin uzak tarafındaki topraklara sürülmüşlerdir. Dünyanın bu bölgesindeki tüm halkların ortak özelliği, geçim kaynaklarının yetersizliği ve toprağı işlemedikleri ya da yiyecek depolamadıkları, sadece geçici yapılar olan küçük kulübelerde yaşadıkları için kolaylıkla göç etmeleridir. Göçebelerin yaptığı gibi çoğunlukla sürüleriyle yaşarlar, böylece göçebeleri taklit ederek ev eşyalarını arabalarına yüklerler ve hayvanlarıyla birlikte en iyi olduğunu düşündükleri yere dönerler. Ama diğer Germen kabileleri daha da yoksuldu.”⁷⁶

Suevi Krallığı'nın iç işleyişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmemektedir. Genel olarak tek bir kral olduğu kabul edilse de, diğer liderler komşuların topraklarına akınlar düzenleyebiliyordu. Suevi hükümdarları Toulouse'dan ve hatta Afrika'dan elçiler gönderilecek kadar önemli ya da tehlikeli görülüyordu. Ancak herhangi bir antlaşma yapıldıysa bile bu uzun sürmedi. Zaman zaman Vizigot aileler ile Suevi kralları arasında evlilik ittifakları kurulduysa da iki halk arasındaki ilişkilerde kayda değer bir gelişme olmadı. Sueviler devlet yönetimi ve diplomasi konularında iflah olmazlardı. Bu terimler onlar için neredeyse hiç anlaşılır değildi. M.S. 456'daki büyük yenilgiden önce çoğu, İmparator III. Valentinianus'un

⁷⁵ Plin. IV.28.

⁷⁶ Strab. VII.1.

sikkelerine dayanan ve barbar Hispania'nın temel ekonomik sisteminde bir rol almaya niyetli olduklarını gösteren bir dizi altın tremisses (bir solidusun üçte biri) bastılar. Ancak bu sikkelerin basımı M.S. 460 yılı civarında durmuş ve daha sonra da yenilenmemiş gibi görünmektedir. Campus Paramus'taki yenilgi Suevilerin birliğine önemli bir süre için zarar vermiştir.⁷⁷

Sonuç

German uluslarının içinde en savaşçı ve en sert millet olarak bilinen Sueviler, M.Ö. I. yüzyıldan itibaren kendilerinden söz ettirmeye başlamışlardır. Ren Nehri Bölgesinden başlayıp Germania'daki faaliyetlerinin yanı sıra Hispania'ya kadar uzanan geniş bir yayılım alanı göstermişlerdir. Suevilerle çeşitli özellikleri bakımından ilişkilendirilen ya da benzerlik kurulan German kabilelerinden bahsetmek mümkündür. Sueviler'in atası olarak kendisini tanımlayan Semnoneler bu durumla övünmüşlerdir. Bu kavim tıpkı Sueviler gibi içinde insan kurban etmenin de olduğu kendilerine özgü ayinleri ile onlar için oldukça önemli olan ormanlarında toplanmışlardır. Suevi Kavmi ile benzerlik gösteren uluslardan biri de Lombardlardır. Bunlar da tıpkı Sueviler gibi savaşçı olmakla birlikte nüfusları oldukça seyrek. Hermundriler ise Ren Nehri kıyısında yaşayan ve geniş bir coğrafyada yayılım alanı bulmuş bir ulus olup Suevilerle komşulardır. Ticari faaliyetleri ile bilinmektedirler. Marcomanniler de askeri güçleri ile tanınan ve çekinilen bir ulus olarak Suevilere benzerler. Quadiler ise Suevi bölgesinin hemen sınırında yer alan ve dönem dönem onlarla savaşan bir kabile olmuş fakat zamanla kültürel kimliklerini kaybetmişlerdir.

Sueviler ya da diğer isimleriyle Suebiler, genel anlamda Alemanni olarak bilinen ve tarihsel süreç içerisinde önce Germania ve nihayetinde günümüzdeki Almanya sisteminin öncülleri olarak değerlendirilebilir. Bu ulus daha önce belirtildiği üzere belli bir güce ulaştıktan sonra Germania topraklarında oldukça geniş bir hakimiyet alanı oluşturmuşlardır. Saç tipleriyle diğer German uluslarından ayrılan Sueviler görünüşlerine de oldukça önem verirlerdi. Özellikle "Suevi Düğümü" olarak adlandırılan bu stilleri ile yalnızca diğer German kavimlerinden ayrılmakla kalmamışlar aynı zamanda bu tarzları ile kölelerden ayrılan özgür insanlar olarak da kendilerini toplumda ön plana çıkarmışlardır. Çok tanrılı bir inanç sistemine sahip olan bu ulus, dil olarak ise German dilini, özellikle de Doğu Elbe aksanını kullanmışlardır.

⁷⁷ Todd, *The Early Germans*, (Oxford 2004), 175.

Suevi coğrafyasında Ren Nehri, Elbe Nehri oldukça önemli birer coğrafi faktördür. Bu nehirlerin etrafındaki alanlardan Baltık Denizine kadar alanlarda Sueviler'in yaşadıkları görülmektedir. Güneydoğuda Dacia sınırlarına kadar yayılım göstermişlerdir. Romalılar ile sürekli bir mücadele içinde olup zaman zaman onlara karşı askeri başarılar da elde etmişlerdir. Marcomanni Savaşlarında Roma'nın karşısında yer alan koalisyonda diğer Germen ulusları ile birlikte yer almışlardır. Marcus Auerilus'un M.S. 180 yılındaki ölümüne kadar bu savaşlar sürmüştür.

Suevi tarihinde M.S. 260 yılında başlayan büyük göç hareketi siyasi ve kültürel anlamda önemli değişimlere neden olmuştur. Bu dönemde bir ya da daha fazla Suevi grubunun, Ren Nehri'nin doğusunda ve Main Nehri'nin güneyindeki Roma sınır bölgesini işgal etmeye gelen Alemanni olarak bilinen yeni bir kabile ittifakının oluşumunda ana unsur olduğu görülmektedir. Alemanniler çağdaşları tarafından Suebi olarak anılmış ve bölge Swabia olarak bilinmeye başlamıştır. Hatta bu isim günümüze kadar gelmiştir. Bu Suevi kabilesi 31 Aralık 406'ya kadar çoğunlukla Ren Nehri'nin doğu kıyısında kaldı. Bu tarihte kabilenin büyük bir kısmı Vandallara ve Alanlara katılarak Ren Nehri'ni, belki de Mainz'i geçerek Roma sınırını ihlal etti ve böylece kuzey Gallia'ya bir istila başlattı. Diğer Sueviler görünüşe göre Elbe ve modern Çekya yakınlarındaki orijinal anavatan bölgelerinde ya da yakınlarında kalmakta olup zaman zaman hâlâ bu terimle anılmaktadırlar. Zamanla, muhtemelen doğudan gelen gruplar tarafından itilerek İsviçre, Avusturya ve Bavyera gibi Roma Bölgelerine doğru genişlemişlerdir.

Muhtemelen kökeni Alemanni, Quadi ya da her ikisine de dayanan kral Hermeric yönetimindeki Sueviler, Fransa'nın güneyine doğru ilerlediler. Pireneleri geçerek M.S. 409'da Iber Yarımadası'na girdiler. Bask ülkesinden geçerek kuzeybatı Hispania'daki Roma eyaleti Galicia'ya kendi özerk yönetimleri altında yerleştiler. Suevik Galicia, Roma İmparatorluğu'ndan ayrılarak sikkeli basan ilk krallık olmuştur. Bu krallık M.S. V. yüzyılın sonlarına kadar varlığını sürdürmüştür.

Sonuç olarak Sueviler, gerek kökenleri ve etkileşim içerisinde oldukları diğer Germen kavimleri ile olan ilişkileriyle, gerek Ren Nehri ve çevresinde başlayan, daha sonraki dönemlerde Hispania'ya kadar ulaşan yayılmacı yapıları ve savaşçı kimlikleriyle, gerek kendilerine özgü ritüelleri ve görünüş biçimleriyle yaşadıkları döneme ve coğrafyaya önemli izler bırakmış bir Germen ulusudur.

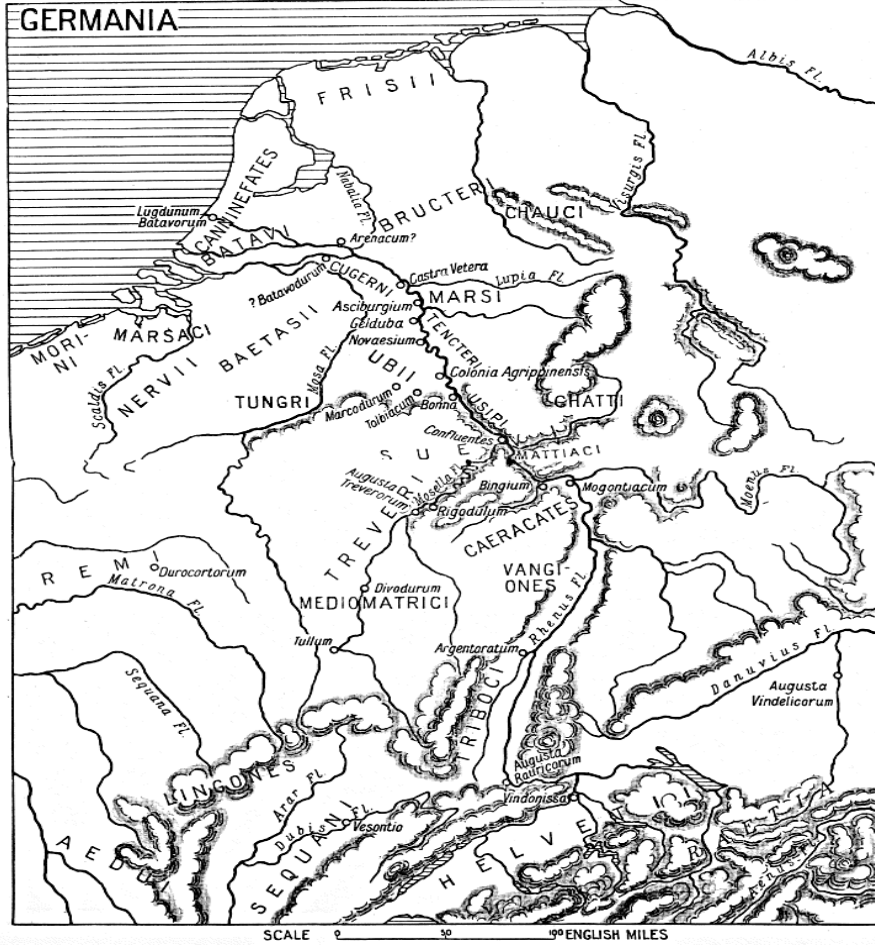
KAYNAKÇA

- Chadwick, H. Munro, *The Origin of the English Nation*, Cambridge, 1907.
- Chambers, R.W., *Widsith: A Study in Old English Heroic Legend*, London, 1912.
- Collins, Roger, *Early Medieval Spain: Unity and Diversity 400-1000*, London, 1983.
- Drinkwater, John Frank, "Suevi", *The Oxford Classical Dictionary*, Oxford, 1999.
- Freeman, Charles, *Mısır, Yunan ve Roma Antik Akdeniz Uygarlıkları*, Çev. Suat Kemal Angı, Ankara, 2013.
- Howorth, Henry H., "The Germans of Caesar", *The English Historical Review*, 24/96, p. 625-658. 1909.
- Hummer, Hans J., "The Fluidity of Barbarian Identity: The Etnogenesis of Alemanni and Suevi, AD 200-500", *Early Medieval Europe*, 7/1, p.1-27. 1998.
- Kristinsson, Axel, *Expansions: Competition and Conquest in Europe Since The Bronze Age*, Reykjavik, 2010.
- Lotter, Von Friedrich, "Zur Rolle Der Donausueben in der Völkerwanderungszeit", *Mitteilungen des Institus für Österreichische Geschichtsforschung*, Vol. 76, p.275-298.1968.
- Mitchell, Stephen, *Geç Roma İmparatorluğu Tarihi M.S. 284-641*, Çev. Turhan Kaçar, Ankara, 2016.
- Peck, Harry Thurston, "Maroboduus", *Harpers Dictionary of Classical Antiquities*, New York, 1898.
- Peck, Harry Thurston, "Suevi", *Harpers Dictionary of Classical Antiquities*, New York, 1898.
- Robinson, Orrin W., *Old English and Its Closest Relatives: A Survey of The Earliest Germanic Languages*, London, 1992.
- Todd, Malcom, *The Early Germans*, Oxford, 2004.
- Wolfram, Herwig, *History of the Goths*, Trans. Thomas J. Dunlap, London, 1987.

KISALTMALAR

- Amm. Ammianus Marcellinus = Ammianus Marcellinus. *Rerum Gestarum*, Trans. John C. Rolfe, London, 1935-1940.
- Aurel. Aurelius Victor, *Epitome de Caesaribus*, Trans. Thomas M. Banchich, New York, 2009.
- Caes. Caesar = Caesar. *Gallic War*, Trans. W.A. McDevitte, W.S. Bohn, New York, 1869.
- Cass. Dio. Cassius Dio = *Dio's Rome*, e-book, Vol.3, Trans. Herbert Baldwin Foster, 2003.

- Claud. Claudianus = Claudian, *The War Against Eutropius*, Vol. I, Trans. Maurice Platnauer, London, 1922.
- Eut. Eutropius = Eutropius, *Breviarium*, Trans. H.W. Bird, Liverpool, 2011.
- Flor. Florus = Lucius Annaeus Florus, *Epitome of Roman History*, Trans. Edward Seymour Forster, London, 1929.
- Gregory of Tours Gregory of Tours, *The History of the Franks*, Trans. Lewis Thorpe, London, 1974.
- Iord. Iordanes, *Romana and Getica*, Trans. Peter Van Nuffelen, Lieve Van Hoof, Liverpool, 2020.
- Oros. Orosius = Orosius, *History Against The Pagans*, VI-VII, Trans. Irwing W. Raymond, New York, 1936.
- Paul De Deacon Paul De Deacon, *History of the Langobards*, Trans. William Dudley Foulke, Philadelphia, 1907.
- Plin. Pliny the Elder, *The Natural History*, Trans. John Bostock, F.R.S.H.T. Riley, London, 1855.
- Plut. *Caes.* Plutharkhos, *Caesar*, Trans. Bernadotte Perrin, London, 1919.
- Pomp. Mela Pomponius Mela, *Description of the World*, Trans. Frank E. Romer, Michigan, 1998.
- Proc. Procopius, *History Of The Wars: The Gothic War*, Vol. V, Trans. H.B. Dewing, London, 1919.
- Sid. Sidonis, *Poems and Letters*, Books I-II, Trans. W. B. Anderson, London, 1936.
- Soz. Sozomenus, *Ecclesiastical History*, Trans. Edward Walford, London, 1855.
- Strab. Strabo, *Geography*, Trans. H.L. Jones, London, 1924.
- Suet. Suetonius, Tranquillus, *The Life of Augustus*, Trans. J.C. Rolfe, Cambridge, 1914.
- Tac. *Ger.* Tacitus, *Germania*, Çev. Mine Sarucan, İstanbul, 2016.
- Tac. *Ann.* Tacitus, *The Annals*, Trans. Alfred Jhon Church and William Jackson Brodribb, New York, 1942.
- Tac. *His.* Tacitus, *The History*, Trans. Alfred Jhon Church and William Jackson Brodribb, New York, 1942.
- Scr. Hist. Aug.* Anonymous, *The Scriptorum Historiae Augustae*, Vol. III, Trans. David Magie, London, 1932.
- Vel. Velleius, Paterculus, *Compendium of Roman History*, Trans. Frederick W. Shipley, London, 1924.
- Zos. Zosimus, *Nova Historia*, Trans. W. Green, T. Chaplin, London, 1814.

Harita 1: Germania Bölgesi ve Germen Halkları, Gutenberg e-book, Tacitus: The Histories, (<https://www.gutenberg.org/files/16927/16927-h/images/backmap.png>)